

Taina evlaviei și taina fărădelegii

29 septembrie 2008

Gili Cârstea

Marea controversă dintre Hristos și Satana, desfășurată la nivel cosmic, este în esență o bătălie la nivelul inimii fiecărei ființe create. Ea a izbucnit atunci când heruvimul ocrotitor a propus universului soluția miraculoasă a evoluției către divinitate, prin renunțarea la statutul de locuință a lui Dumnezeu. El insinua că sistemul părtășiei cu natura divină este în realitate o metodă de control, o piedică în dezvoltarea firească a indivizilor spre punctul suprem al dreptului lor nativ, de copii ai lui Dumnezeu.

Dorința lui ascunsă de a obține un loc „pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,” a proiectat-o asupra celorlalți, făcându-i să creadă că luptă pentru interesele lor.

El știa foarte bine că despărțirea de natura divină produce moarte instantanee, moartea a doua. Știa bine că acesta era un mecanism prin care eventuale ființe create, nemulțumite de lumea în care au fost aduse fără voia lor, au posibilitatea de a ieși din ea. De asemenea, el știa că această lege fundamentală a împărăției nu poate fi ocolită decât prin moartea Creatorului.

Raționamentul lui a fost simplu: Dacă reușesc să atrag de partea mea întregul corp al îngerilor, solicitând împreună despărțirea de natura divină, Dumnezeu este pus în fața unei situații disperate: Ori ne lasă să pierim instantaneu, și pierde încrederea întregului univers pentru veșnicie, ori ne salvează murind El Însuși, și astfel tronul universului devine vacant.

Știa că prima opțiune era inadmisibilă. Dumnezeu nu risca pacea și liniștea universului, suportând la infinit suspiciunea, teama și în final ura miliardelor de lumi din univers. Familia cerească s-ar fi transformat într-un gulag, un univers concentraționar, un stat polițienesc în care loialitatea este generată de teamă, nu de apreciere sau dragoste.

A estimat corect. Dumnezeu a optat pentru a doua variantă, singura cale prin care ființe despărțite de natura divină pot fi păstrate în viață. Legea, care producea moarte instantanee pentru despărțirea de izvorul vieții, L-a lovit pe Mielul lui Dumnezeu, Unicul Său Fiu. Așa a devenit posibilă aberația numită ființe create care nu mai sunt părtășe de natura lui Dumnezeu, care au încetat să mai fie o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și totuși trăiesc. Aceasta este taina fărădelegii.

Căderea lui Adam a adus omenirea alături de rebeliunea lui Satana. Toți oamenii născuți pe această planetă, începând cu Abel, se nasc despărțiți de natura divină, o locuință goală, un templu părăsit. „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23), așa cum spune Pavel. „Slava lui Dumnezeu” este Șekina, prezența divină a Duhului Sfânt locuind în templul inimii, temelia întregii creații a lui Dumnezeu.

Pentru creațiunea lui Dumnezeu, existența unor ființe deconectate de la izvorul vieții reprezintă o anomalie, și menține un conflict deschis împotriva legilor vieții, împotriva naturii vindecătoare inerente caracterului divin. Este o nouă ordine care încurajează călcarea legilor vieții, care propune libertate prin fărădelege și supraviețuire prin violență.

În templul rămas liber, legea păcatului și a morții a devenit noul sistem de operare al creierului, cu directiva lui supremă, criminalul instinct de conservare. Îngeri sau oameni, odată despărțiți de natura divină ajung iremediabil pradă aberației numită taina fărădelegii.

Dumnezeu dorește și este capabil să remedieze această situație, iar scopul Său este Taina Evlaviei, adică „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Făgăduința a fost făcută încă din vechime, deși nu prea a fost luată în serios: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier 31:33-34).

Acest eveniment mareț nu a avut loc nici astăzi, iar biserica lui Hristos nu se întreabă de ce, când, sau din ce cauză. Ea nu dorește să fie tulburată în „siguranța mântuirii” că sângele lui Hristos a curățit-o deja de toate păcatele, iar acum așteaptă să revină Hristos, spre a merge acasă. Nu înțelege că fără „scrierea” legii în templul sufletului nu există nici ploaie târzie, nici mare strigare, nici a doua venire a lui Hristos.

„Scrierea” legii lui Dumnezeu în templul sufletului nu este nimic altceva decât revenirea Șekinei în locul ei de drept, unirea omenescului cu divinul, așa cum spune Maleahi 3:1-3. Adică nunta Mielului.

Pavel reia acest subiect de două ori în Epistola lui către Evrei, insistând că lucrarea de Mare Preot a lui Hristos în sanctuarul ceresc constă tocmai în această operație numită nunta, „cunoașterea” lui Dumnezeu de către copiii Săi despărțiți prin păcat de natura divină (Evr 8:8-12; 10:15-18).

În Scriptură, expresia „cunoaștere” este folosită pentru unirea intimă dintre soți (Gen 4:1, 4:17, 4:25; 1 Împ 1:4; Mat 1:25 KJV). Ea este preluată spre a oglindi realizarea scopului lui Dumnezeu în noul legământ, care este de fapt legământul cel veșnic:

„Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:19-20).

„Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine” (Isa 62:5).

Acestea sunt metafore despre o lucrare profundă, obligatorie și glorioasă, dar pe care mintea omenească încă nu este pregătită să o înțeleagă deplin, și nici dispusă să o accepte prin credință. Este „taina evlaviei,” puterea lui Dumnezeu de a mântui, ascunsă în vestea bună a neprihănirii lui Hristos.

Sub razele noi de lumină ale neprihănirii lui Hristos, taina evlaviei se dezvoltă în paralel cu taina nelegiurii, iar biserica se desparte tot mai evident în cele două mari categorii, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu, și cei care nu Îl cunosc:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața” (RH 2 oct 1891).

Acest pasaj se sprijină pe declarația explicită a Mântuitorului, că „viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Cele două categorii, despărțite de concepția corectă despre caracterul lui Dumnezeu, sunt produsul a două moduri diferite de a înțelege religia, evlavia. Taina evlaviei produce oameni spirituali, iar taina nelegiurii produce oameni firești.

Oamenii spirituali „umblă” (Rom 8:6) călăuziți de Duhul Sfânt, iar oamenii firești sunt mânați de firea pământească. Pe cei spirituali, Duhul îi călăuzește spre noul legământ, spre unirea divinului cu umanul, și astfel taina evlaviei este realizată în ei. Pe cei firești, firea pământească îi călăuzește spre o desăvârșită opoziție față de nuntă, spre o independență totală față de Dumnezeu, și astfel taina fărădelegii se consolidează, se fortifică în inimile lor dincolo de orice schimbare.

Taina nelegiurii este religie fără nuntă. Credincioșii sunt făcuți să creadă că jertfa lui Hristos le-a rezolvat statutul legal, că le-a îndepărtat păcătoșenia trecută, și că vor moșteni viața veșnică fără să fie nevoie de unirea dintre divin și uman. De aceea ei resping orice invitație la nuntă, și persecută pe slujitorii împăratului trimiși cu invitația.

Taina evlaviei este scopul etern al lui Dumnezeu, prin care El readuce în familia divină pe toți cei care recunosc guvernarea divină și fundamentul ei de nezdruncinat care este părtășia cu natura divină.

Taina evlaviei și taina fărădelegii se maturizează simultan. În timp ce oamenii spirituali ajung „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:19), cei firești ajung plini de toată plinătatea caracterului satanic, sub controlul deplin al legii păcatului.

În acel moment, Dumnezeu va permite o manifestare deplină a celor două căi în conflict. El Se retrage, își limitează protecția, și oferă mână liberă oamenilor care au sperat că vor construi o lume liberă și prosperă fără legea lui Dumnezeu. Universul va fi zguduit de cruzimea inimii firești ajunsă deplin sub controlul diavolului. Va fi ultima demonstrație despre efectele teribile ale despărțirii de natura divină, ultima demonstrație că păcatul ucide și că păcătoșii se nimicesc singuri.

Această demonstrație va convinge universul pentru eternitate că scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice este singura garanție pentru pace, libertate și prosperitate, și că părtășia cu natura divină nu este un jug al sclaviei, ci puterea Creatorului pusă la dispoziția neîngrădită a tuturor ființelor din univers, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.

Hristos în voi nădejdea slavei va deveni curând cea mai prețioasă formulă a tuturor veacurilor, ecuația care a rezolvat cea mai crâncenă încleștare din familia lui Dumnezeu, punând în același timp în lumină promisiunile mincinoase ale tainei fărădelegii.

Tot ce ține în loc finalizarea planului de mântuire, și blochează sunetul trâmbiței a șaptea, este naivitatea miresei lui Hristos, care nu înțelege că se află sub mirajul tainei fărădelegii, sperând să moștenească Noul Pământ fără să vină la Nunta Mielului.
